నైచ్యం

శ్రీ యడవిల్లి కృష్ణమూర్తి.

అలాగ్గా టేబిల్ దగ్గర కూర్చున్నా కాగితంమీద కలం పెడ్దాం అని—

పదిగజాల్లోఉన్న పందిట్లో బాజాలు, బస్సుల బడబడా నాకలాన్నిగట్టిగా పట్టుకోని కదల్నీయకుండావున్నాయి.

దీనికితోడు 'భోజనానికి రమ్మన' మని ఇంట్లోంచి ఓమూలకేకలు.

నాకు ఒళ్లు మండిపోయింది.

ఇవతల బస్సువాళ్లని, అవతల సౌన్నాయి వాళ్ళని ఏం అంటానికి అర్హత లేకపోవటం చేత ఇంట్లో మా అమ్మమీద ఓరెండు కసుర్లు కసిరీసేను—'ఒస్తాను తొందరేమిటి' అంటూ.

మరో అరగంటపోయింతరవాత మళ్ళీ పిల్చింది మాఅమ్మ: 'భోజనాలందరివీ ఐపోయేయి. నువ్వొక్కడివే ఉన్నావు' అంటూ.

ఇంక మరి లాభంలేదనుకున్నా.

కలం కలంలాగే టేబిల్‌మీదపారేశా. లేస్తూ కుర్చీలోంచి అద్దంవేపు ఆలా ఓ మాటు మొహం తిప్పేను.

మొటిమెలతోను, జిడ్డుతోను, ఓడుతోంది మొహంఅంతా.

మొహం కడుక్కోని మళ్ళీ మేడ మెట్లెక్కుతూంటే ఏదో వీధిలోకి సైకిల్ ఢీకొన్నట్టు అయింది.

తిరిగి వీధిలోకి వెళ్ళేను—

టెలిగ్రాఫ్ బంట్రోతు సైకిల్ని సమాన్తంగా సర్దేసి టెలిగ్రామ్ పట్టుకొస్తున్నాడు ఇంటిలోకి.

ఆత్రుతతో నేను ముందుకు పరిగెట్టేను. వెంటనే అందుకోని కవరు చించేశా.

"వెంకోబరావు చనిపోయాడు. తక్షణం బయలుదేరి రావాలి" అనిఉంది అందులో.

గుండె ఠామన్నది. నాకేం తోచలేదు, నిలువునా నీరైపోయేను. అంతచికాకు ఆవేదనా ఎప్పుడూ—ఎన్నడూ అనుభవించలేదు.

పక్క పక్కలో చతికిలబడ్డాను. నిను

నుంచి. మొ[illegible]రకూ దుక్కలా, ఇనుంలా ఉన్నాడే, ఎ[illegible]పోయేడో నాకేం అర్థం కావటంలేదు[illegible] ఆశ్చర్యం వేసింది.

ఏడాదిక్రి[illegible]ంకోబారావు, నేను ఒకే పక్కలోపడు[illegible],ఒకేచోటభోంచెయ్యడం. ఇప్పుడుకదా [illegible]. చదవడానికి శ్యామలా పురంపోయే[illegible]అదీకాక మొన్న మొన్న అతన్దగ్గర్నుం[illegible]చ్చేను. ఏం జబ్బు మని షిలా నాకేం [illegible]. ఏమిటీ వింత!!....

ఆశ్చర్యం[illegible]. నా నరాల్లో, నాలుగు రెట్లుగా నాటు[illegible].

అరగంట[illegible] అలాగు ఆ కుర్చీలో అతుక్కుపో[illegible]—ఏం తోచక.

మళ్ళీ మ[illegible] పిల్చింది భోజనానికి మా అమ్మ.

నాకళ్ళనిం[illegible]నీళ్లనిండాయి. నిండి పోగానే ఒక్క[illegible]గా నాగుండెల్మీద పడుతున్నాయి ఆ [illegible]క్కలు.

'ఇదేమిట్ర[illegible]డుస్తున్నావు?' అంది అమ్మ—కంగా[illegible]

'ఏం లేదమ[illegible]అంటూ వెంటనే కళ్ళు తువ్వాలుతో తు[illegible]కుంటున్నా.

'అదేవిట్రా [illegible]లేదంటున్నావు ఏడుస్తూను?'

నేను మాట్లా[illegible].

జోళ్ళ కిర్రు చప్పుడు రానురాను సమీపిస్తోంది.

ఆ వచ్చేది [illegible]న్న అనే తెలిసింది. గుమ్మందగ్గరికి [illegible]రికి.

'ఏమీః చూ[illegible]యీవేళ మనకిష్టప్ప ఎందుకోగాని [illegible] కళ్ళనీటనింపుతున్నాడు. ఏం అ[illegible]ప్పడు. మీరోమాటు అడుగుదుర్దూ' అమ్మ.

'ఏంరా ఏం[illegible]స్తున్నావు?' అని అడిగేరు మానాన్నగా[illegible]తిదీనంగా. ఎప్పుడూ లేని దీనం మా[illegible]రికి ఎలావొచ్చిందో అవేళ?....

నానోట మా[illegible]వటంలేదు. అయినా కొంతసేపటికి—

'ఏం లే' దన[illegible]

మళ్లీ మళ్ళీ నొక్కి అడగటంవల్ల ఆచేతిలో టెలిగ్రామా అందిచ్చేను.

చదవగానే—...

'అరేః....మనోబారావేః....పాపంః ఎంతో మంచివా[illegible]కలిసి మెలిసి ఎంతో పోయినా...

'అదేవిటో ఏం తెలీదు నాన్నగారు. ఇప్పుడే అరగంటకిందటే ఒచ్చింది. మొన్నటివరకు చూడ్డానికి ఇనపగుండులా ఉండేవాడు. అదేం జబ్బొచ్చిందో కాని 'ఠఫీ'మని ఎగిరిపోయేడు."

'వేగిరంలే రైలుకి టైమైపోతుందేమో. వాళ్లు నీకోసం వాచిపోయి చూస్తూఉంటారు' అంది అమ్మ.

నేను మానాన్నగారు, మాతమ్ముడూ భోంచేస్తూఉంటే—

'బతికిబావుంటే మనభాగ్యాన్ని అతని కిద్దామని ఉండేదిరా నాకు. పాపం ఇట్టే మాయం ఐపోయేడు!!' అన్నారు.

'ఇంతకీ ఏవిటొచ్చిందో!! అక్కడ కెళ్ళింతరువాత అన్ని సమాచారాలు తెలుస్తాయి.'

....

....!!!!

కళ్ళనీరు నింపుకుంటూ వెంకోబారావు ఇంటికి వెళ్తున్నా బెడ్డింగు ఓసూట్‌కేసు చంకల్లోపెట్టి.

వెంకోబారావులా ఓమనిషి గడ్డం త్వరగా గొరుక్కొంటున్నాడు కిటికీదగ్గర. దగ్గర కెళ్తూన్నకొద్దీ వెంకోబారావు వైఖరులు అన్నీ అతన్లో అలుముకుపోతున్నాయి.

'వెంకోబారావ'ని గట్టిఅనుమానం కల్గింది. లేక....

దయ్యమా అని భయపడుతున్నా.... 'హలో, కిష్టప్పా' నిన్నకాక మొన్నవెళ్ళి మళ్ళీ దిగబడ్డావేమిటోయి' అడిగేడా వ్యక్తి ఎడంచేత్తో కుడిబుగ్గ తడుంకుంటూ.

....!!!.... ....

నిలువునా చతికిలబడ్డాను నేలనిః మళ్ళీ త్వరగాలేచి అతన్ని కౌగలించుకొన్నా బిగ్గరగా.... ....

అతనికేమీ అర్థం అయేటట్టు అవ్వపించదు.

'ఏమిటిదంతా?' అన్నాడు పునర్జీవి వెంకోబారావు.

నాకు మాటాడ్డానికి మనస్సు రాలేదు.

జేబులో మనీపర్స్‌లో టెలిగ్రాం తీసి చూపెట్టా....

ఆః 'ఎవడోయి ఈవెధవ' అని నివ్వెరబోయేడు వెంకోబారావు.

నమ్మండి. నమ్మకపోండి ఇదిప్రత్యక్షంగా జరిగింది.